

DOMIN SVET

LETNIK 37. V LJUBLJANI 1. DECEMBRA 1924. ŠTEVILKA 6.

ŠMONCA.

IVAN PREGELJ.

VI. NJEGOVA SKRIVNOST.

V sredo naših zemelj je leglo polje: široko in nemo jezero, ki se je speščilo brez dna in svetlega zrealnega površja. Kakor duša, ki je zakrknila v trpljenju. Valovi vetrov se lovijo čez polje. Ne obude ga v šum. Ne govori, ne zreali. Še božjih marter ne, visokih iz nemške žalosti, zasajenih v slovensko usmiljenje. Polje, nemo kakor mrtev rog. In le še ene ustnice so tegobnejše v mrtvem golku in le ene oči še bolj slepe v nemi zagledanosti. Ustnice in oči svetega Krištofa na cerkvenem zidu v Drulovki. Njegove oči, njegove ustnice. Ali je trpel: »Ne vidim!« ali je zavrgel: »Vse vem!«? ..

* * *

»To boš pa še enkrat prebral,« je ukazal Simon, in lekar Šavnik je prikimal in bral: »Med pesmimi premišljevalnega zapopadka nahajamo nekatere, ki dišejo tisto malodušnost, tisto obupanost, kakor je bila zadnja leta nekim bolehnim in nevernim nemškim pesnikom v navadi, kateri brez zaupanja do neskončne modrosti božje po svetu ne vidijo drugega, neg bolečine, trohljivost, smrt; ter jih v svojih pesmih ni družega, neg tožba, satira ali pa kvanta.«

»Tožba pa kvanta! Gut gebrüllt,« se je zbudil Simon. »Verjemi, amice! Levstik tudi ni sodil modreje.«

»Kako je rekel?« je vprašal lekar.

»Levstik? Sonet je zložil, v obraz pa mi je vrgel ‚nemške pankrte‘. Anti že ve, kakšni so, saj se je sam tudi vlačil po Tevtoniji.«

Bridkeje je dodal:

»Vidiš, to imaš! Oblajajo te, da kramariš s tujim blagom. Kakor da je žalost samo nemška in da se Kranjec ne more obesiti po slovensko.«

Nato se je svobodneje rogala:

FR. S. STIPLOVŠEK: MESARSKA ULICA V MARIBORU.

»Pa čemu se ti razodevam! Saj si tudi med mestjani iz Kranja. Mestjan! Enega ste imeli. Pri Jalenu za kuhinjskimi vrati se je zgodilo. Pa ste po svoje razumeli, da se mu je samo iz pijače pomešalo. Tako, glej, ste obzirni in glupi.«

Pograbil je kozarec z vinom in vrgel pijače vase.